

Yüzen Ayakkabılar Adası

Yavuz DEMİRKIRAN

Yüzen Ayakkabılar Adası

Yavuz DEMİRKİRAN

Sophie, ailesinin yelkenlisinin baş tarafında duruyordu; sarı yağmurluğu tuzlu rüzgârda dalgalanıyordu. Kırmızı çizmeleri güverteye sımsıkı basıyordu, tekne bir dalganın üzerinden aşağı süzülürken. Pirinç pusulasından ufka bakıyordu. 'Kara göründü!' diye seslendi, yeşil bir lekeyi işaret ederek. Ama yaklaştıkça Sophie'nin soluğu kesildi. Ada hiç de yeşil değildi—her yeri ayakkabıyla kaplıydı!

Binlerce ayakkabı adayı bir örtü gibi kaplamıştı. Dev çizmeler ağaçlar gibi yükseliyor, minik terlikler deniz kabukları gibi kumlara serpilmişti, spor ayakkabılar dallardan sarkıyordu. Sophie güneşte parıldayan bir çift gümüş çizme gördü. 'Bunların hepsi nereden geldi?' diye fısıldadı. Kumsala atlarken kalbi meraktan küt küt atıyordu, kırmızı çizmeleri ayakkabılarla dolu yumuşak kuma gömülüyordu.

Kum rengi tüyleri ve eğri bir kanadı olan küçük bir kuş aşağı süzülüp Sophie'nin omzuna kondu. Bir bacağına minicik kırmızı bir kurdele vardı. 'Yüzen Ayakkabılar Adası'na hoş geldin!' diye cıvıladı. 'Ben Pip. Beni takip et!' Kuş, sandaletlerden yapılmış bir yolda zıplayarak ilerledi ve Sophie aceleyle peşinden gitti, her yöne uzanan ayakkabı denizine gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Adanın ortasında deniz kütüklerinden yapılmış küçük bir atölye vardı. İçeriden bembeyaz dağınık saçlı ve yuvarlak gözlüklü yaşlı bir ayakkabıcı çıktı. Deri önlüğü cilayla lekelenmişti. 'Ben Usta Cobble,' dedi, gri gözleri pırıldıyordu. 'Bu ada denizde kaybolan her ayakkabıyı yakalar— fırtınalardan, gemi kazalarından ve rüzgârlı günlerden.' Dev bir çizmeyi işaret etti. 'O bile buraya yolunu buldu!'

Usta Cobble, Sophie'yi terlik dağlarının ve yüksek konçlu ayakkabı tepelerinin yanından geçirdi. 'Her ayakkabının bir hikâyesi vardır,' dedi, minicik bir bebek patiğini eline alarak. 'Bu bir denizcinin kızına aitti.' Sophie yıpranmış bir bale ayakkabısına dokundu. 'Ya bu?' diye sordu. 'Yeni bir eve yelken açan bir dansçının,' diye yanıtladı. Sophie'nin ela gözleri parıldadı. Her ayakkabı bir hazine gibiydi.

Birden Nine Tull belirdi; uzun boylu, tombul, soluk mavi-gri tenli ve yosundan örölmüş bir şalı vardı. Gümüş saçlarında deniz kabukları tıkırdıyordu. 'Büyük bir gelgit geliyor,' dedi, sesi derin ve sakindi. 'Yüz yıldır görölmemiş kadar yüksek. Ayakkabıları sürükleyip götürecekt.' Sophie'nin aralıklı dişli gülümsemesi kayboldu. 'Onları kurtarmalıyız!' diye haykırdı.

Usta Cobble başını salladı. 'Ama binlerce ayakkabı var,' dedi. 'Bunu tek başımıza yapamayız.' Sophie önce Pip'e, sonra etrafına toplanan adalılara baktı—yengeçler, martılar ve yumuşak huylu deniz canlıları. 'Öyleyse birlikte çalışacağız!' dedi. 'Pip, sen gelgit hattını gözetle. Usta Cobble, sen ayakkabıları toplasın. Nine Tull, sen su yükseldiğinde bizi uyar.'

Pip kırmızı kurdelesini dalgalanarak uçup gitti. Kısa süre sonra geri döndü ve cıvıladı: 'Gelgit hızla geliyor! Kum setini çoktan geçti!' Sophie adalıları takımlara ayırdı. Kimileri ayakkabıları yüksek yerlere taşıdı, kimileri atölyede üst üste yığıldı. Nine Tull perdeli ellerini kaldırdı. 'Dalga gün batımına kadar burada olacak,' diye duyurdu. 'Acele edin!'

Sophie yükselen suda başıboş sürüklenen yalnız bir çizme gördü. Suya girdi, kırmızı çizmeleri ıslak kuma gömüldü ve onu yakaladı. 'Yakaladım seni!' diye bağırdı. Ama döndüğünde bir dizi minik terliğin denize doğru sürüklendiğini gördü. 'Yardım edin!' diye seslendi. Pip aşağı süzüldü ve birlikte, su onları almadan önce terlikleri tek tek topladılar.

Adalılar omuz omuza çalıştı. Yengeçler ayakkabıları zincir gibi elden ele geçirdi, martılar onları havaya kaldırdı, deniz kaplumbağaları sırtlarında taşıdı. Sophie'nin kolları ağrıyordu ama durmadı. Tuhaf bir ayakkabı fark etti—salyangoz kabuğu gibi uzun ve kıvrımlı—ve onu yağmurluğunun altına güvenle soktu. 'Her ayakkabı önemlidir,' diye soludu, 'ne kadar tuhaf olursa olsun!'

Güneş tam batarken Nine Tull seslendi: 'Dalga geldi!' Bir su duvarı adaya doğru hücum etti. Sophie ve adalılar nefeslerini tuttular. Ama ayakkabılar güvendeydi—atölyede ve tepede yüksek yığınlar halinde. Dalga kıyıya çarptı ve geri çekildi, adayı pırıl pırıl bıraktı. 'Başardık!' diye sevindi Sophie ve herkes dans etti.

Usta Cobble, Sophie'nin kurtardığı kıvrımlı ayakkabıyı eline aldı. 'Bu,' dedi, 'dünyayı dolaşan bir deniz kaptanına aitti.' Onu Nine Tull'a uzattı. Nine Tull gülümsedi, koyu gözleri yumuşadı. 'Ben hep bunun sadece komik, eski bir ayakkabı olduğunu sanmıştım,' dedi. 'Ama bir hikâyesi varmış.' Sophie başını salladı. 'Her nesnenin bir hikâyesi vardır,' dedi, 've her hikâye saygıyı hak eder.'

O akşam adalılar bir şenlik düzenledi. Minik ayakkabılardan yapılmış fenerler kıyı boyunca parıldadı. Pip, kırmızı kurdelesini ateş ışığında parlayarak Sophie'nin omzuna tünedi. Usta Cobble kurtardıkları ayakkabıların hikâyelerini anlattı—kayıp denizcilerin, dans eden kızların ve kâşiflerin masallarını. Sophie dinledi, pirinç pusulası göğsünde sıcacıktı, birlikte başardıklarıyla gurur duyuyordu.

Yıldızlar çıkarken Sophie'nin ailesi adaya geri yelken açtı. Annesi onu sıkıca kucakladı. 'Çok endişelendik!' dedi. Sophie aralıklı dişli gülümsemesiyle gülümsedi. 'En muhteşem yeri buldum,' dedi. 'Ve önemli bir şey öğrendim.' Onlara kıvrımlı ayakkabıyı gösterdi. 'Her ayakkabının bir hikâyesi vardır ve her hikâye nezaketi hak eder.'

Usta Cobble teşekkür olarak Sophie'ye minicik bir gümüş ayakkabı verdi. 'Onu güvende tut,' dedi. 'Tıpkı senin gibi bir kıza aitti.' Sophie onu pusulasının ipine bağladı. Pip cıvıladı: 'Yakında yine gel!' Nine Tull el salladı, perdeli eli havada dalgacıklar bıraktı. Sophie de el salladı, içi huzurla doluydu. Kayıp bir ayakkabıya bir daha asla aynı gözle bakmayacağını biliyordu.

Yelkenliye dönen Sophie, Yüzen Ayakkabılar Adası'nın uzakta küçüldüğünü izledi. Duyduğu bütün hikâyeleri ve edindiği arkadaşları düşündü. Pirinç pusulası güneşte parıltıyor, minicik gümüş ayakkabı yanında sallanıyordu. Gülümsedi, bir sonraki maceraya hazırdı—ve dünyanın anlatacağı her hikâyeyi dinlemeye hazırdı.